

Vizsy Ferenc: A három láthatatlan ember
Telefonbeszélgetés önkéntes segítőkkal – 2020 május

„Gyere onnan, ne keresd magadnak a bajt!” – figyelmeztetjük akárhányszor a gyermekünket. Vannak, akiknek nem „használt” ez a figyelmeztetés, s ma is gondolkodás nélkül odamennek, ahol BAJ van. Vagy azért, mert az óvás ellenére is mást láttak otthon, vagy mert valamikor régen rajtuk is az önzetlenség segített.

Kúti Sándor (alapítványi ügyintéző – most önkéntes családsegítő is)

Mindig sok idős és beteg ember szorul egészséges embertársai segítségére, ebben a nehéz időszakban pedig még inkább szükségük van ránk. A daganatos betegek támogatására 25 évvel ezelőtt alapított Újjáéledés Alapítvány vezetőjeként kerültem kapcsolatba Stencinger Noémivel, a családsegítők vezetőjével, akinek felajánlottam a segítségemet. Közös felhívásunk révén 10-15 fő jelentkezett önkéntesnek, és most velük együtt igyekszünk megoldani az idősek, egyedülállók, nehéz helyzetű családok ügyesbajos dolgait; bevásárolunk, feladjuk a csekket, kiváltjuk a gyógyszert, elvisszük őket az orvoshoz. Gyerekkoromban láttam, hogy édesanyám mennyit segít a körülöttünk lévő idős embereknek. Talán ezért is olyan természetes számomra az elesettek, a rászorulóknak támogatása. Aztán az is eszembe jut, hogy egyszer felettem is eljárnak az évek, és akkor bizony nekem is jól jön majd egy kis figyelem. Ahogy kapom a jelzést, gondolkodás nélkül indulok segíteni. A vírustól pedig egyáltalán nem félek, ugyanis előbb-utóbb mindenkinek át kell esnie ezen is.

Mittnacht József (gyógymasszőr – most önkéntes családsegítő is)

Van egy tandem kerékpárom, és ezzel járok el vásárolni azok helyett, akik nem tudják ezt megtenni. Legutóbb egy autista fiát egyedül nevelő anyukának vettem meg a legszükségesebbeket. Szívesen segítek annak, akinek éppen rám van szüksége, mert hálával tartozom az embereknek. Amikor látássérültként jöttem a világra, sokan mellettém álltak. Lényegében masszőr is azért lettem, hogy én is enyhíteni tudjak mások szenvedésén. Évekkel ezelőtt kapcsolódtam be a karitatív munkába, több társammal közösen alapítottuk meg a Tandem-Szem Látássérültek Kerékpározását Segítő Egyesületet. Látássérültek indulnak párban a kerékpáros maratoni versenyeken, ahol mindig az első nyeregben ülő látó mondja meg, milyen tájon járunk, a vak pedig, hogy a természet milyen illatú, milyen hangokat hall, milyen szellőt érez a bőrén. Győri vagyok, a Magyar Vilmos Uszodában dolgozom, de most itt lakom Mosonmagyaróváron. Hogy nehéz-e az önkéntes vállalkásom?! Még kondicionáló edzésnek is jó a bevásárlótúra, így csak én lehetek hálás, hogy nyeregbe pattanhatok, és ezzel mások hasznára lehetek.

Kéfer Zsolt (üveges – most az idősek önkéntes segítője is)

Az Idősek Otthona a bentlakók védelme érdekében már március első napjaiban önkéntes karanténba vonult. Ezzel megszűnt a gondozottak külvilági kapcsolata, sőt, csomagot sem kaphatnak. Valamikor mentálhigiénészként dolgoztam ott, így tudom, milyen nehéz a benti lét, hát még elszigetelten! Önként vállalt feladatom, hogy most az intézménytől távol én veszem át a felajánlott küldeményeket. A csomagolásukat fertőtlenítem, csak pár nap pihentetés után szállíthatók a rendeltetési helyükre. Nem tartok a vírustól, hiszen nem kerülök közvetlenül kapcsolatba senkivel. A mosonmagyaróvári Hit Gyülekezete szeretetszolgálatának vezetőjeként végzek karitatív munkát, társaimmal együtt gyakran segítek az időseknek a házkörüli munkában. Ez a járvány alatt szünetel. Üveges vagyok, de a munka mellett megszereztem a művelődésszervezői képesítést. 3 évet dolgoztam is a Családok Átmeneti Otthonában, végül viszont áttértem a szakmámhoz. Miért csinálom? Ez belülről jön, mindig azt keresem, hogy

tudnék másokon segíteni. Társaimmal együtt most is készen állunk feladatot vállalni bárhol a városban, ahol szükség van ránk.